

Talákozott egy öreg embörrel, azt monta a farkas annak az öreg embörnek : — Mi vagy të, embör vagy ?

Azt monta az embör : — Én nēm vagyok embör, csak vótam.

Ismét möntek, akkor talákoztak egy gyerökkel. Azt mongya farkas : — Hát ez embör ?

Azt mongya : — Az nēm embör, csak lössz.

Akkor ismét möntek, akkor talákosztak egy lovas katonává, aki má föl vót szerűvé. Azt mongya farkas : — Hát ez kicsoda ?

Azt mondja : — Ez embör !

Azt felête neki a farkas : — Të embör vagy ?

Azt mongya : — Én embör vagyok.

Akkor azt mongya farkas : — Ha të embör vagy, én már farkas vagyok. Mindönféle hust öttem : csikót, birkát, kecskét, borgyut, de embörhust nēm öttem. Hallottam hiribe, hogy az embörhus nagyon jó, azt akarok most enni.

Akkor az farkas a katonát lē akarta vönni a lóru, de bizon a katona kapta a kardot, háromször, néccer a kargyával az farkast jól pofon nyalta, így a farkas otthatta.

Ismét találkozott avval az öreg embörrel és kérdészte farkastul, hogy jó ize vót-ē az embörhusnak.

Azt monta a farkas az öreg embörnek : — Nēm tudom, mer nēm öttem belüle. Mer egy darabig gyözköttem vele, de utóbbvégre kivötte a s . . . bü a nyelvit, háromször-néccer jó pofon nyát vele, ott köllött hagynom, így nēm vót szerēncsém az emberhúst mekköstüni.

Takács János.

66.

Eccer mēg ety kösségbe vót ety fiatal biró. Hát hivatalba vótak a szolgabiróságná, azt monta neki a szolgabiró, hogy úneki az holnap utójjára, mire hivatalba

mönnek, állíccson be egy huszéves pávát, harminc éves farkast, öt hetfen éves báránt.

Hazamönt a bíró, röngeteg nagy bujába merút, hogy honnan birgya kiállítani ezt a háromféle föltételüket.

Kérdözte a felesége tőle, hogy mi az a nagy gond a fejibe. De annak nem mondott sémmit. Volt neki egy öreg édösaptya, aki már a hetfen évet elhallasztotta; ismét kérdőre fokta a fiát, hogy mi a bajja. Akkor monta az édösaptyának, hogy mi az új gongya. Azt feléte neki az édösaptya, majd új elmegy vele a hivatalba, maj mékfelel helétte.

Azon kitüzött napokra elvitte vele az édösaptyát; akkor bejelöntötte, hogy majd az édösaptya mékfelel helétte. Bemént az édösaptyával a fiatal bíró, behítta a zédösaptyát; akkor az öreg atya azt monta a szolgabírónak, kérdözte, hogy mi az kívánsága.

— Hogy akargya látni a husz éves pávát, harminc éves farkast, és hetfen éves báránt.

Akkor az öreg azt monta: — Uram, mikor huszéves vótam, szép fiató vótam, föltöztem szép ruhába, uan vótam mind a páva. Mikor harmincéves voltam, uan vótam, mind a farkas: amit mögfoktam, nem tuttam elereszteni. Mast hetfen éves elmullottam, ollen vagyok mind egy gyöngé bárán. Ha lüüllök, alig tudok fölkéni má.

Ennek is vége van.

Takács János.

67.

Hát éccer még, valamikor hajdanába, amikor a póstások gyalog, még kocsin horták a póstát; még a pán durok idejibe történt.

Mént a póstás, vitte a póstát kocsiival. Az erdő között a lova ment a póstás. Nyár vót min mast, és a póstásnak a lova

